

In je tokrat tudi Slavku zapela, zapela tako žalostno pesem, da bi še menda njegovi ptički, ko bi oživel, lepše zapeli. Konec pa je bil očetov ukaz:

»Sedaj pa poklekni tje k steni in premišljuj svojo neumnost!«

In Slavko je delal pokoro. Kleče je opazoval svoje ptičke in premišljeval nerazumljivo usodo, da je radi ljubih ptičkov tako kaznovan.

Franc Lasbacher.

Anka.

(Konec.)

Smrtno ranjeno so hitro odpeljali na varno, nesrečo pa sporočili tudi njeni materi. — Prestrašena in zadeta v dno duše sta v nemi žalosti oče in mati čakala, da je prišel zdravnik.

Ves up staršev je na mah izginil, ko jima je počasi odkrivaje začel razlagati:

»Težak pretres možganov, sumljiva je tudi slabost srca.«

Tiho in brez tožbe je ležala Anka; snežnobeli obrazek je kalila le rana na sencih. Ozke, tanke rokice so pa nemirno drsele po postelji, kot da bi nekaj iskale.

Mati se je sklonila nad svojim otrokom, gledala ga je s tiho, srčno bolestjo; videla je, kako se je smrt že bližala, da pritisne smrtni poljub na Ankino čelo. Zato je z nežnim materinskim glasom šepetaje vprašala:

»Otrok moj, imaš-li še kakšno željo? Ali naj pride Jezušček k tebi?«

Anka je kot v nekem polsnu razumela besede svoje mamice. V njenih očeh se je zasvetila neizrekljiva hvaležnost. Komaj slišno so zašepetale njene ustnice:

»Prinesite Jezuščka!«

Ko so ji povedali, da bo kmalu prišel k njej Jezus, ki ga je tako ljubila in ki je tako po njem hrepenelo njeno srce, je sklenila blede rokice in se komaj slišno zahvalila.

Nato je pa zopet tiho in mirno ležala; izgubila je zavest.

Nič ni slišala hrapavega, krčevitega ihtenja nesrečnega očeta, niti ni zapazila, kako so pridne roke krasile mali oltarček z raznovrstnimi cveticami in belimi svečami.

Od daleč se sliši zvonček. — Duhovnik je stopil v bolniško sobo in pazno motril Anko. Bil je njen katehet, ki jo je pripravil za prvo sv. obhajilo. Bil je globoko zadet od žalosti.

Nenadoma je Anka odprla oči ter pogledala na malo božjo mizico. Vse sveče so se zasvetile. Med cveticami je ležalo malo svileno ogrinjalo, ki je zakrivalo sveto popotnico, Jezusa v podobi belega kruha.

Vroč otrokov pogled je obstal na tem ogrinjalcu. Nato pa je težko, s tihim glasom spregovorila: »Atek! — Nekaj bi še rada. — Samo tebi!«

Vsi so zapustili sobo, le globoko ganjeni mož je klečal ob postelji svojega umirajočega otroka.

»Atek!« je dahnil njen trudni glasek: »Atek, umrla bom... Daj mi roko, atek... Obljubi mi... prosim — da ne boš več... pil! Jezuščku na ljubo in... mamici na ljubo... atek... Prosim.«

In vpričo Jezusa je oče prijel roko svoje umirajoče Anke in govoril z glasom, dušečim od solz:

»Kakor resnično je Jezus tukaj, ti obljubljam, otrok moj!«

In stisnil je njeno mrzlo rokico.

»Atek. Sedaj... lahko umrjem... O, saj rada... za vas, atek...«

Tiho so se odprla vrata.

Oče in mati sta klečala ob smrtni postelji.

Duhovnik je govoril počasi, razločno pripravljalne molitve. Ko je odkril ciborij, se je kakor nekaj utrgalo v Anki:

»Jezušček... pridi... pridi... k meni!«

Srebrni zvonček je zapel...

In božji Prijatelj otrôk, nedolžnih, čistih, se je prvič in zadnjič nastanil v srcu Ankinem.

Njeno žgoče hrepenenje je bilo utolaženo, izpolnjeno. Veliki Tolažnik, najzvestejši Prijatelj malih src je obiskal svojo izvoljenko in kmalu, kmalu bo odhitela z njim v večno lepo kraljestvo nedolžnih otrôk.

Popolnoma mirno je ležala Anka. Njene oči so bile zaprte. Njen angelski obrazek se je svetil kot ožarjen. Pristržno se je pogovarjala z ljubeznivim Jezuškom, ki je zdaj v njenem srcu.

Odrpala je oči — zadnjikrat — stegnila obe rokici proti mami in ateku ter ju zrla polna nežne ljubezni in hvaležnosti.

Njen ugašujoči pogled je obstal na mami.

Breznadežna otroška duša je splavala k angelcem.

Ko je napočil dan, ko so se otroci pripravili na vzvišeni praznik, je ležala mala Anka tiha in blede na mrtvaškem odru. V belo obleko, ki jo je dobila za prvo sv. obhajilo, je bila oblečena, lep venček je obkrožal njene zlate lase.

Oče se je nagnil nad svojega mrtvega otroka in še enkrat ponovil svojo obljubo, ki mu jo je narekoval njegov umirajoči otrok...

In ostal je mož-beseda!

Žagarjev Ivan.

Marijin vrtec.

Marijin vrtec v Dornovi pri Ptujju. Doma smo v središču »Lukarske dežele«, kjer pridelujejo mnogo luka ali čebule. Vsak, kdor je že bil pri nas, je občudoval lepoto našega kraja. Naša vas šteje do 140 hiš, med katerimi je posebno lepo šolsko poslopje, kamor hitimo in se zbiramo dan za dnevom. Najlepša od vseh pa je naša cerkev sv. Dorotheje. Tu imamo vsako nedeljo sv. mašo. Ljudi je vedno vse polno. Na Marijin praznik, dne 25. marca t. l. pa je bilo pri nas še nekaj posebnega. Ljudi se je zbralo pred cerkvijo zelo veliko. Vse je obračalo svoj pogled proti šoli. Naenkrat stopi iz šole g. katehet z veliko četo deklic in dečkov, ki so bili določeni za sprejem v Marijin vrtec. Bilo nas je vseh skupaj 150. Kako je bilo lepo! Najprej smo zapeli pesem »S cveticami te venčamo«. G. Katehet je nato stopil pred oltar in ganljivo govoril o naši ljubi nebeški Materi Mariji. Razložil nam je, kako nas Marija ljubi in kako moramo tudi mi njo ljubiti in ji s svojim lepim življenjem veselje delati. Po govoru smo vsi obljubili Mariji, da hočemo ostati njeni zvesti otroci do smrti. Ko nam je g. katehet pripel svetinjice, smo s ponosom korakali od oltarja na svoje prostore in veselo zapeli himno »V Marijinem vrtcu«. Tako smo torej tudi mi prišli pod Marijino zastavo. Sestanke imamo vsako drugo nedeljo. Na cvetno nedeljo smo imeli skupno sv. obhajilo. Bilo nas je veliko. Dobro vemo, da bomo edino od ljubega Jezusa, po priprošnji svoje